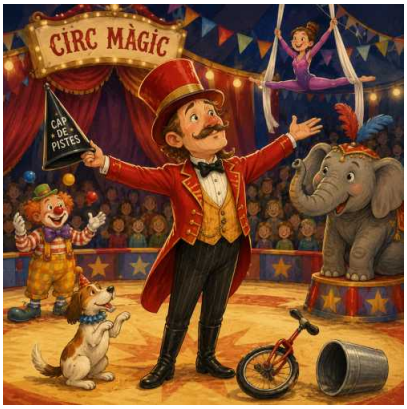

Zirku-zuzendaria

Zirku oso txiki batean,

baina karpa oso handi batekin,

berrogei urteko gizon bat bizi zen

Zirku-zuzendaria zena.

Zirku-zuzendaria zuen izena.

Bai, ondo entzun duzu.

“Zein izen arraroa!” esaten zuten haurrek.

“Ez naizelako edozein gizon”, erantzuten zuen. “Ni naiz arduraduna ikuskizuna hasten denean!”

Arratsaldero, publikoa iritsi baino lehen, Zirku-zuzendaria sartzen zen zirkura bere txapel gorria, bota beltzak eta bibote luzea ia sudurra kilikatzen ziola.

“Jaun-andreok!

Mutilak eta neskak!

Katuak eta txakurrak, baldin badituzue!”

Eta makurtu egiten zen.

Baina egun hartan, zerbait oso arraroa gertatu zen.

Zirkua prest zegoen.

Akrobatak zain zeuden.

Pailazoak zain zeuden.

Zintetako neska zain zegoen.

Margarida izeneko elefantea ere zain zegoen.

Baina…

EZ ZEGOEN IKUSLERIK.

Ez haur bakar bat ere.

Ez amona bakar bat ere.

Ez aita bakar bat ere.

Ez ama bakar bat ere.

Ezta beti berandu iristen zen eta galdetzen zuen jaun hura ere:

“Hasi al da jada?”

Zirku-zuzendariak ateari begiratu zion.

“Agian galdu egin dira.”

Erlojuari begiratu zion.

“Agian lo hartu dute.”

Zeruari begiratu zion.

“Edo agian gaur munduak ahaztu egin du zirkua.”

Eta orduan Pepet pailazoak esan zuen:

“Beno, zerbait egingo dugu.”

“Zer?”

“Eman dezagun ikuskizuna, hala ere.”

Zirku-zuzendariak une batez pentsatu zuen.

“Baina inork ez gaitu begiratzen!”

Margarida elefanteak tronpa altxatu zuen.

—Uf!

—Zer esaten ari da? —galdetu zuen Zirku-zuzendariak.

—Beti dagoela norbait begira —esan zuen Pepetek.

Eta hasi ziren.

Akrobatek salto egin zuten.

Zintetako neskak airean zehar hegan egin zuen.

Pailazoak ipurdian erori ziren.

Margaridak salto osoa egin zuen.

Eta Zirku-zuzendariak, beti beste guztien emanaldiak iragartzen zituenak, ere bat egitea erabaki zuen.

Bizikleta txiki bat hartu zuen.

Hain txikia zen, ezen belaunak belarrietara iristen zitzaizkion.

—Nik ere gauzak egin ditzaket! —oihu egin zuen.

Bizikletara igo zen.

Pedalei eragin zien.

Itzuli bat.

Bi itzuli.

Hiru itzuli.

Eta…

PLOP!

Ontzi batera erori zen.

Aktoreek barre egin zuten.

Margaridak ere bai.

—Ez barre egin, Margarida!

Elefanteak berriro esan zuen:

“Whoosh!”

Eta une hartan…

TXALO! TXALO! TXALO!

Denak izoztu egin ziren.

Txaloak entzun ziren.

Zirku-zuzendariak ate aldera begiratu zuen.

Neskato bat zegoen.

Eta atzean, jendetza bat.

Denak batera iritsi ziren!

“Gaur ez zegoela ikuskizunik uste genuen”, esan zuen neskak.

“Gu ere bai!” erantzun zuen Zirku-zuzendariak.

Eta barre egiten hasi zen.

Gau hartan, zirkua argiz, musikaz, barrez eta txaloz bete zen.

Eta Zirku-zuzendariak zerbait garrantzitsua aurkitu zuen:

Zirkua ez da karpa bat,

edo pista bat,

edo artista multzo bat.

Zirkua denbora batez,

arazoek pisua galtzen duten lekua da

eta barreek arindu egiten zaituzten lekua.

Egun hartatik aurrera, emanaldi bakoitzaren aurretik, Zirku-zuzendariak hau esaten zuen:

“Jaun-andreok!

Neska-mutilok!

Ongi etorri dena posible den lekura…”

Eta Margaridak hau gehitzen zuen:

“Uf!”

Elefanteek ere azken hitza izateko eskubidea baitute.